

Kære læser

Da den unge (sådan da) forfatter Jan Arnald engang i tidernes morgen besluttede sig for at prøve sine vinger af i krimigenren, satte han et årti af til det. Den nyfødte forfatter Arne Dahl skulle blive ti år gammel og ikke en dag mere. Han skulle dø som verdens yngste forfatter. Og Arnald skulle aldrig mere skrive en krimi.

Når man er ung (sådan da), kommer man nemt til at drage forhastede konklusioner og tro, at man kan se ti år ind i fremtiden. Men ti år er lang tid. Der når at ske mange uventede ting i løbet af dem. For eksempel at man knytter sig så stærkt til sine personer, at man ikke vil slippe dem. Eller at man kommer til at elske en måde at skrive på så meget, at man ikke vil holde op.

Kriminalromanen var fremmed for mig, da jeg lod Arne Dahl skrive *Misterioso* i 1996-97. Jeg havde ikke læst en krimi i femten år. Det, der lokkede mig, kom snarere fra film og tv-serier. Men at skrive den bog var som at finde hjem. Jeg fandt tilbage til mit skrivende livs oprindelige lyst – som var gået tabt et sted mellem alle de seriøse ambitioner – og satte min kreativitet fri.

Derefter fulgte ti års stort set dagligt samvær med Kerstin Holm og Paul Hjelm, med Jorge Chavez og Sara Svenhagen, med Arto Söderstedt, Viggo Norlander, Gunnar Nyberg og Jan-Olov Hultin – altså A-gruppen. De blev mine venner, mine arbejdskammerater. Jeg indgød dem så meget liv, jeg kunne. De blev mennesker af kød og blod.

Hvilket også medførte, at de blev ti år ældre. Et par af dem blev lidt for gamle til politiarbejde, en eller anden skulle have chancen for at blive noget andet. Men jeg havde behov for at samle dem alle sammen en sidste gang, efter bog nummer ti, som vel trods alt er seriøse kraftpræstation, Himmeloje. Det blev til en elvte roman med den fantasifulde titel *Elleve*. Det var et løf-

te til mig selv, som var vokset frem i årenes løb: én enkelt gang at lade Dahl og Arnald deles om at bære fortællerbyrden og lege med kriminalromanens genre.

Derefter opstod der et vakuum. Jeg vidste, at jeg skulle skrive en "almindelig roman". Det blev *Intimus* af Jan Arnald. Men derefter?

Hvad der stod mig stadigt mere klart, var at Arne Dahl mirakuløst havde overlevet sin egen henrettelse. Han var der stadig, han snakkede op og trængte sig på. Ville for enhver pris skrive. Det var jo trods alt så herligt at skrive kriminalromaner, så lystfuldt, så fantastisk. Desuden havde virkeligheden taget nogle spring, der ventede på at lade sig beskrive.

Ikke mindst opstod der en nærmest uhyggelig parallel mellem samfundstilstanden fra dengang, jeg begyndte, i skyggen af halvfemsernes finanskriser, og den nuværende finanskriser. Lod det sig virkelig gøre at skrive underholdende om finanskrisen, der rystede verden i slutningen af 00'erne? Var det muligt på en højaktuel og samtidig spændende måde at blotlægge konsekvenserne af en bestemt økonomisk tænkning, som i stadigt højere grad begyndte at grænse til det kriminelle? Kunne man f.eks. forestille sig et helt EU-land på randen af konkurs ...?

Det blev til *Hviskeleg*, både starten på en helt ny serie og en fortsættelse. Flere af A-gruppens medlemmer er stadig med, men oddsene er hævet, både kriminaliteten og retshåndhævelsen er blevet mere international. *Hviskeleg* er intet mindre end en euro-krimi. Og måske mere spændende end nogensinde.

Jeg kan i hvert fald sige, at jeg har haft det mere fedt med skriveprocessen end nogensinde. Og inderst inde stoler jeg på, at det ret tydeligt kan mærkes i *Hviskeleg*. Jeg tror, det er blevet til 500 sider ren spænding.

Arne Dahl